

АГАТА КРИСТИ ПРИКЛЮЧЕНИЕТО НА ДЖОНИ УЕЙВЪРЛИ

Превод от английски: Борис Миндов, 1996

chitanka.info

— Можете да разберете чувствата на една майка — каза мисис Уейвърли може би за шести път.

Тя гледаше умолително Поаро. Моят дребен приятел, винаги съчувстващ на майчината мъка, жестикулираше успокоително.

— О, да, о, да, разбирам отлично. Имайте вяра на татко Поаро.

— Полицията — започна мистър Уейвърли.

Жена му махна да не я прекъсва.

— Не искам да имам повече работа с полицията. Доверихме ѝ се и погледни какво стана! Но съм чувала толкова много за мосю Поаро и какви чудеса върши, та си помислих, той може да ни помогне. Чувствата на една майка...

Поаро бързо прекъсна това повторение с красноречив жест. Възнението на мисис Уейвърли явно беше искрено, но контрастираше странно с твърде суровото ѝ изражение. Когато чух впоследствие, че е дъщеря на виден фабрикант на стомана от Бирмингам, който се издигнал в обществото от разсилен до сегашното си високо положение, разбрах, че тя е наследила много от качествата на баща си.

Мистър Уейвърли беше едър, червендалест, весел на вид човек. Той стоеше широко разкراчен и приличаше на селски аристократ.

— Предполагам, че знаете всичко за тази работа, мосю Поаро?

Въпросът беше почти излишен. От няколко дни вестникът беше пълен със сензационното отвлечане на малкия Джони Уейвърли, тригодишния син и наследник на Маркърс Уейвърли от Уейвърли Корт, графство Съри, един от най-старите родове в Англия.

— Основните факти са ми известни, разбира се, но ви моля, мосю, да ми разкажете отново цялата история. И с подробности, ако обичате.

— Е, мисля, че всичко започна преди около десет дни, когато получих анонимно писмо... впрочем пълно с гадости, от които нищо не можех да разбера. Авторът имаше наглостта да иска да му платя двайсет и пет хиляди лири стерлинги — двайсет и пет хиляди, мосю Поаро! Ако не се съглася, заплашваше да отвлече Джони. Разбира се, аз хвърлих това нещо в кошчето за хартиени отпадъци, без да се занимавам повече с него. Помислих, че е някаква глупава шега. Пет дни по-късно получих друго писмо. „Ако не платите, вашият син ще бъде отвлечен на двайсет и девети.“ Тогава беше двайсет и седми. Ада се разтревожи, но аз не погледнах сериозно на тази работа. Дявол да го

вземе, та нали сме в Англия. Никой не се занимава с отвличане на деца и задържането им за откуп.

— Вярно, това не е обичайна практика тук — рече Поаро. — Продължете, мосю.

— И тъй, Ада не ми даваше мира, та — чувствайки се малко глупаво — отнесох въпроса до Скотланд ярд. Там, изглежда, не обърнаха много сериозно внимание... смятаха като мен, че е някаква глупава шега. На двайсет и осми получих трето писмо. „Не сте платили. Вашият син ще ви бъде отнет в дванайсет часа на обед утре, двайсет и девети. Ще ви струва петдесет хиляди лири стерлинги да си го върнете.“ Отидох пак с колата си в Скотланд ярд. Този път погледнаха по-сериозно. Смятаха, че писмата са писани от луди и че по всяка вероятност ще бъде направен някакъв опит в посочения час. Увериха ме, че ще вземат всички нужни мерки. Инспектор Макнийл с достатъчно подкрепление ще дойде в Уейвърли на другия ден и ще вземе положението в ръцете си. Прибрах се вкъщи много облекчен. Но вече имахме чувството, че сме в състояние на обсада. Разпоредих се да не пускат никакъв непознат и никой да не напуска къщата. Вечерта мина без някакво неприятно произшествие, ала на другата сутрин жена ми беше сериозно болна. Обезпокоен от състоянието ѝ, пратих да доведат доктор Дейкърс. Симптомите ѝ, изглежда, го озадачиха. Макар да се колебаеше да заяви категорично, че е отровена, виждах, че именно това му беше на ум. Няма никаква опасност, увери ме той, но ще минат ден-два, докато се оправи. Когато се прибрах в стаята си, се уплаших и учудих, като намерих бележка, забодена на възглавницата ми. Тя беше със същия почерк като предишните и се състоеше само от три думи: „В дванайсет часа“. Трябва да призная, мосю Поаро, побеснях! Някой в къщата имаше пръст в тази работа — някой от слугите. Повиках ги всички, насолих ги здравата. Не се наклеветиха един друг, ала мис Колинс, компаньонката на жена ми, ме уведоми, че видяла баващата на Джони да се измъква по автомобилната алея оная сутрин. Разпитах я и тя си призна. Оставила детето на помощничката си и се измъкнала тайно да се срещне с един свой приятел! Хубава работа! Отрече да е забола бележката на възглавницата ми, може би говореше истината, не знам. Вече бях сигурен, че някой от прислугата е замесен в тази работа. Най-после кипнах и уволних цялата тази

пасмина, бавачката и всички останали. Дадох им един час да си вдигнат партакешите и да се махнат от къщи.

Червеното лице на мистър Уейвърли стана с две отсенки по-червено, докато си спомняше за справедливия си гняв.

— Не беше ли това малко прибързано, мосю? — подхвърли Поаро. — Възможно е по този начин да сте помогнали на врага.

Мистър Уейвърли го изгледа втренчено.

— Не виждам такова нещо. Изгонването на цялата пасмина беше моя идея. Телеграфирах в Лондон да ми изпратят още същата вечер нова прислуга. Дотогава щях да имам в къщата си само хора, на които можех да се доверявам — мис Колинс, секретарката на жена ми, и Тредуел, иконома, който е при мен от младежки години.

— А от колко време е при вас тази мис Колинс?

— Само от една година — вметна мисис Уейвърли. — Беше много ценна за мен като секретарка, компаньонка, а също и много способна домакиня.

— А бавачката?

— Тя беше при мен от шест месеца. Дойде с отлични препоръки. Въпреки това никога не ми се нравеше напълно, макар че Джони беше много привързан към нея.

— Все пак, доколкото разбрах, тя била вече напуснала, когато се случило нещастieto. Бъдете така любезен, мосю Уейвърли, да продължите.

Мистър Уейвърли възобнови разказа си.

— Инспектор Макнийл пристигна около десет и половина. Дотогава цялата прислуга бе напуснала. Заяви, че е много доволен от взетите мерки. Разположи свои хора из парка отвън да пазят всички подстъпи към къщата и ме увери, че положително ще хванем тайнственият писач на послания. Джони беше с мен и двамата с него и инспектора отидохме заедно в една стая, която наричаме съвещателна зала. Инспекторът заключи вратата. Там имаше голям часовник и когато стрелките му наближиха дванайсет, трябва да призная, бях много нервен. Чу се бръмчене и часовникът заудря. Притиснах силно Джони. Имах чувството, че някой ще скочи от небето. Когато прозвуча последният удар, навън настана голяма суматоха — викане и тичане. Инспекторът отвори прозореца, а в стаята притича един полицай.

— Хванахме го, сър — докладва той задъхано. — Промъкваше се през храстите! Намерихме у него цял комплект за упояване.

Изскочихме на терасата, където двама полицаи държаха някакъв съмнителен тип, който се дърпаше и извиваше в напразно усилие да се освободи. Единият от полицаите държеше неразвит пакет, който бяха измъкнали от ръцете на заловения. В него имаше валмо медицински памук и шишенце хлороформ. Кръвта ми кипна, като го видях. Имаше и бележка, адресирана до мен. Отворих я. Тя гласеше: „Трябваше да платите. Откупването на сина ви сега ще ви струва петдесет хиляди. Въпреки всички ваши предпазни мерки той бе отвлечен в дванайсет часа на двацет и девети, както казах“. Смях се много със смях на облекчение, но в същото време чух бръмчене на мотор и вик. Обърнах глава. По автомобилната алея към южния вход летеше с бясна скорост ниска, дълга сива кола. Човекът, който шофираше, бе извикал, но не това ме потресе. Ужаси ме гледката на русите къдрици на Джони. Детето беше в колата.

Инспекторът изруга.

— Момчето беше тук преди по-малко от една минута — извика той. Очите му ни обгърнаха. Бяхме там и тримата — аз, Тредуел, мис Колинс. — Кога го видяхте за последен път, мистър Уейвърли?

Върнах се мислено обратно, мъчейки се да си спомня. Когато полицаят ни бе извикал, аз бях изтичал навън с инспектора, съвсем забравил за Джони.

Тогава чухме звук, който ни стресна — беше църковният часовник от селото. С възклицание инспекторът извади своя часовник. Беше точно дванайсет часът. Изтичахме заедно до съвещателната зала, часовникът там показваше дванайсет часа и десет минути. Някой трябва умишлено да го е преместил, защото не знаех никога дотогава да е бил напред или назад. Показва много точно времето.

Мистър Уейвърли млъкна. Поаро се усмихна под мустак и оправи едно килимче, което разтревоженият баща бе разместил.

— Приятен малък проблем, объркан и очарователен — промърмори той. — С удоволствие ще го разследвам. Наистина е скроен чудесно.

Мисис Уейвърли го изглежда укорително.

— Но става дума за моето момче — простена тя.

Поаро бързо придаде сериозен вид на лицето си и отново изобрази картина на дълбоко съчувствие.

— Той е в безопасност, мадам, нищо лошо не са му направили. Бъдете спокойна, тези злодеи ще се грижат много добре за него. Та нали той е за тях гъската — пардон, кокошката, която снася златни яйца.

— Мосю Поаро, според мен може да се направи само едно — да се плати. Отначало аз бях решително против това... но сега! Майчински чувства...

— Но ние прекъснахме разказа на мосю — извика Поаро бързо.

— Предполагам, че знаете останалото много добре от вестниците — каза мистър Уейвърли. — Разбира се, инспектор Макнийл веднага притича до телефона. Разпространено бе описание на колата и на човека и отначало изглеждаше, като че всичко ще се уреди. Една кола, отговаряща на описанието, с някакъв мъж и малко момче, минала през няколко села, очевидно на път за Лондон. На едно място спрели и било забелязано, че детето плаче и явно се страхува от спътника си. Когато инспектор Макнийл съобщи, че колата била спряна и мъжът и момчето задържани, едва не припаднах от радост. Знаете какво стана по-нататък. Момчето не беше Джони, а мъжът се оказа запален автомобилист, който много обичал децата, та взел едно малко дете, което играело по улиците на Идънсуел, село на около петнайсет мили от нас, и любезно предложил да го повози. Поради самонадеяността и непохватността на полицията всякакви следи са изчезнали. Ако не бяха преследвали упорито друга кола, досега щяха да намерят момчето.

— Успокойте се, мосю. Полицаите са смели и умни хора. Грешката им е била напълно естествена. А и тази работа е била много хитро скроена. Що се отнася до човека, когото са заловили в градината, предполагам, че защитата му се е състояла в непрекъснато упорито отричане. Той заявява, че бележката и пакетът му били дадени да ги предаде в Уейвърли Корт. Човекът, който му ги дал, му връчил десетшилингова банкнота и му обещал още една, ако връчи пакета точно в дванайсет без десет. Трябвало да се приближи до къщата през градината и да почука на страничната врата.

— Не вярвам нито на дума от това — заяви мисис Уейвърли разпалено. — Всичко е лъжи.

— Действително е плитко скроено — каза Поаро замислено. — Но доколкото разбирам, той е отправил някакво обвинение?

Поаро гледаше въпросително мистър Уейвърли. Последният пак се изчерви силно.

— Този тип имаше наглостта да твърди, че познал в лицето на Тредуел човека, който му дал пакета. „Само че си е обръснал мустаците.“ Тредуел, който е роден в имението!

Поаро се подсмихна на възмущението на селския джентълмен.

— Но вие сам подозирате, че някой обитател на къщата е бил съучастник в отвлечането.

— Да, но не Тредуел.

— А какво мислите вие, мадам? — запита Поаро, обръщайки се внезапно към нея.

— Невъзможно е Тредуел да е дал на този скитник писмото и пакета — ако изобщо някой му ги е дал, в което се съмнявам. Той казва, че му били дадени в десет часа. А в десет часа Тредуел беше със съпруга ми в пушалнята.

— Можахте ли да видите лицето на човека в колата, мосю? Приличаше ли по нещо на Тредуел?

— Беше твърде далеч от мен, за да мога да видя лицето му.

— Знаете ли дали Тредуел има брат?

— Имал е няколко, ала всички са умрели. Последният загинал във войната.

— Все още не ми е ясно разположението на Уейвърли Корт. Колата се е движела към южния вход. Има ли друг вход?

— Да, наричаме го източния. Вижда се от другата страна на къщата.

— Струва ми се странно, че никой не е видял колата да влиза в двора.

— Има път през един чужд двор, а също и до един малък параклис. Много коли минават оттам. Човекът трябва да е спрял колата си на удобно място и е притичал до къщата точно когато бе вдигната тревога и вниманието беше насочено другаде.

— Освен ако не е бил вече в къщата — каза Поаро замислено. — Има ли някакво място, където би могъл да се скрие?

— Е, разбира се, не претърсихме къщата предварително толкова основно. Струваше ни се ненужно. Предполагам, че може да се е скрил

някъде, но кой би го пуснал вътре?

— По-късно ще стигнем до това. Едно по едно — нека бъдем методични. Значи няма никакво специално скривалище в къщата? Уейвърли Корт е стара сграда и понякога има скривалища за католически свещеници от времето, когато са ги преследвали в Англия.

— Ей богу, има такова скривалище. То е зад една от стените на хола.

— Близко до съвещателната зала?

— Точно отвън, до вратата.

— Ето на!

— Но никой, освен жена ми и аз не знае за съществуването му.

— А Тредуел?

— Ами... той може да е чувал за него.

— А мис Колинс?

— Никога не съм й споменавал за него.

Поаро помисли една минута.

— Е, мосю, сега ще трябва да дойда в Уейвърли Корт. Ако пристигна днес следобед, ще ви бъде ли удобно?

— О, колкото се може по-скоро, моля ви, мосю Поаро! — извика мисис Уейвърли. — Прочетете още веднъж това.

Тя пхна в ръцете му последното послание на врага, което бяха получили в Уейвърли тази сутрин и изпратили веднага на Поаро. То даваше точни и категорични напътствия за плащането на парите и завършваше със заплаха, че детето ще заплати с живота си в случай на предателство. Ясно беше, че любовта към парите се бореше с дълбоката майчинска любов на мисис Уейвърли и че накрая втората надделяваше.

Поаро задържа мисис Уейвърли за една минута след съпруга ѝ.

— Мадам, истината, ако обичате. Споделяте ли доверието на съпруга ви към иконома Тредуел?

— Аз нямам нищо против него, мосю Поаро, не виждам как може да е замесен в тази работа, но... е, никога не съм го обичала... никога!

— Още нещо, мадам, можете ли да ми дадете адреса на бавачката на детето?

— Недърол роуд 149, Хамърсмит. Да не би да си въобразявате...

— Аз никога не си въобразявам. Само си служа със сивите клетчици. И понякога, само понякога, ми хрумва някаква малка идея.

Поаро се върна при мен, когато вратата се затвори.

— Значи мадам никога не е обичала иконома. Интересно, а, Хейстингс?

Въздържах се да се изкажа. Поаро ме бе заблуждавал толкова често, че сега бях предпазлив. Винаги имаше някъде някаква клопка.

След като се облякохме добре за излизане, тръгнахме за Недърол роуд. Имахме късмет да намерим мис Джеси Уидърс у дома ѝ. Тя беше трийсет и пет годишна жена с приветливо лице, способна и горда. Не можех да повярвам, че е замесена в случая. Беше много възмутена от начина, по който била уволнена, но призна, че сама си била виновна. Била сгодена и щяла да се омъжи за един бояджия и декоратор, който случайно бил в квартала и притичала да се срещне с него. Това изглеждаше напълно естествено. Не можех да разбера напълно Поаро.

Всичките му въпроси като че ли не бяха свързани със случая. Отнасяха се главно за ежедневието ѝ в Уейвърли Корт. Бях искрено отегчен и се зарадвах, когато Поаро си тръгна.

— Отвличането е лесна работа, mon ami — забеляза той, когато повика такси на Хамърсмит роуд и поръча да ни закара на гара Ватерло. — Това дете е можело да бъде отвлечено много лесно, който и да е ден през последните три години.

— Не виждам да напредваме много с това — изтъкнах студено.

— Напротив, напредваме много, извънредно много!

Уейвърли Корт беше прекрасна стара сграда, наскоро реставрирана с вкус и грижа. Мистър Уейвърли ни показва съвещателната зала, терасата и всички тайни места, свързани със случая. Накрая, по молба на Поаро, натисна някаква пружина в стената, една панела се плъзна настрана, и къс ход ни заведе в скривалището на свещеника.

— Ето, виждате ли — каза Уейвърли. — Тук няма нищо.

Малката стаичка беше доста гола, нямаше дори следа от стъпка на пода. Приблжих се до Поаро, който се беше навел внимателно над една следа в ъгъла.

— Какво разбираш от това, приятелю?

Имаше четири отпечатъка близо един до друг.

— Куче — извиках.

— Много малко куче, Хейстингс.

— Померанско.

— По-малко от померанско.

— Грифон? — подхвърлих неуверено.

— По-малко дори от грифон. Неизвестна порода.

Изгледах го. Лицето му светеше от вълнение и задоволство.

— Бях прав — промърмори той. — Знаех си, че съм прав. Ела, Хейстингс.

Когато излязохме в хола и панелата се затвори след нас, от една врата по-нататък в коридора излезе млада жена. Мистър Уейвърли ни я представи.

— Мис Колинс.

Мис Колинс беше около трийсетгодишна, енергична и жива. Имаше руса, по-скоро тъмна коса и носеше пенсне.

По молба на Поаро минахме в една малка всекидневна и той я разпита подробно за прислугата и по-специално за Тредуел. Тя призна, че не обичала иконома.

— Придава си важност — обясни тя.

После се спряха на въпроса за храната, която мисис Уейвърли яла вечерта на 29-и. Мис Колинс заяви, че хапнала от същите блюда горе във всекидневната си и не усетила никакви лоши последици. Когато си тръгваше, аз смушках Поаро.

— Кучето — прошепнах.

— А, да, кучето! — Той се ухили широко. — Случайно да държите тук куче, мадмоазел?

— В кучешките колибки отвън има две ловджийски кучета.

— Не, имам предвид малко кученце, кученце играчка.

— Не... нищо от този род.

Поаро й позволи да си тръгне. После, натискайки звънеца, отбеляза:

— Тази мадмоазел Колинс лъже. Може би и аз на нейно място щях да постъпя по същия начин. А сега да видим иконома.

Тредуел беше горд човек. Той разказа историята си с пълна самоувереност, а тя беше по същество същата, като тази на мистър Уейвърли. Призна, че знаел тайната на свещеническото скривалище.

Когато най-после се оттегли, горд докрай, аз срещнах насмешливите очи на Поаро.

— Какво разбираш от всичко това, Хейстингс?

— А ти? — парирах го аз.

— Колко предпазлив ставаш. Никога, никога сивите клетчици не работят, ако не ги стимулираш. Е, няма да те дразня! Нека направим заключенията си заедно. Кой въпроси ни се струват особено трудни?

— Едно нещо ми прави впечатление — казах аз. — Защо човекът, който е отвлякъл детето, е излязъл през южния вход вместо през източния, където никой няма да го види?

— Много уместен въпрос, Хейстингс. Аз ще го съпоставя с друг. Защо Уейвърли са били предупредени предварително? Защо просто не са отвлекли детето да го задържат за откуп?

— Защото са се надявали да получат парите, без да бъдат принудени да действат.

— Защото е нямало вероятност парите да бъдат платени само с една заплаха.

— Освен това са искали да насочат вниманието към дванайсет часа, тъй че когато скитникът бъде заловен, другият да може да се измъкне от скривалището си незабелязано с детето.

— Това не променя факта, че са затруднявали една работа, която е била лесна. Ако не определят час или дата, няма нищо по-лесно от това да чакат сгоден случай и да отмъкнат детето с кола някой ден, когато то е навън без бавачката си.

— Да-да — признах неуверено.

— Фактически тук има умишлено разиграване на фарс! А сега да погледнем на въпроса от друга страна. Всичко показва, че вътре в къщата е имало съучастник. Факт номер едно, загадъчното отравяне на мисис Уейвърли. Факт номер две, писмото, забодено на възглавницата. Факт номер три, поставянето на часовника с десет минути напред. Всичко това е вътрешна работа. И един допълнителен факт, който може да не си забелязал. В свещеническото скривалище нямаше никакъв прах. Той е изметен с метла. И тъй, имаме четирима души в къщата. Можем да изключим бавачката, тъй като не е можела да помете свещеническото скривалище, макар че може да отговаря на другите три точки. Четирима души, мистър и мисис Уейвърли, Тредуел, икономът, и мис Колинс. Да вземем първо мис Колинс. Нямаме нищо особено против нея, освен че знаем много малко за нея, че е явно интелигентна млада жена и е тук само от една година.

— Ти каза, че тя излъга за кучето — напомних му аз.

— А, да, кучето. — Поаро се усмихна загадъчно. — А сега да минем на Тредуел. Има няколко подозрителни факта за него. Първо, скитникът заявява, че Тредуел му дал пакета в селото.

— Но Тредуел може да докаже алибито си по тази точка.

— Дори при това положение той би могъл да отрови мисис Уейвърли, да забодне бележка на възглавницата, да нагласи часовника и да премете свещеническото скривалище. От друга страна, той е роден и израсъл в служба на семейство Уейвърли. Струва ми се крайно невероятно да е съучастник в отвличането на сина на семейството. Това е изключено!

— Е, тогава?

— Трябва да подходим логично... колкото и абсурдно да изглежда. Ще разгледаме накратко мисис Уейвърли. Тя е богата, парите са нейни. Нейните пари са възстановили това обедняло имение. Няма причина тя да отвлича собствения си син и да плаща на себе си със собствените си пари. Ала съпругът ѝ е в съвсем друго положение. Той има богата жена. Не е същото сам да е богат... и подозирам, че дамата не обича много да се разделя с парите си, освен при много сериозно основание. А мистър Уейвърли, както можеш веднага да забележиш, обича да живее на широка нога.

— Не може да бъде! — смънках аз.

— Няма нищо невъзможно. Кой уволнява слугите? Мистър Уейвърли. Той може да напише бележките, да упои жена си, да премести стрелките на часовника и да осигури отлично алиби на верния си служител Тредуел. Тредуел никога не е обичал мисис Уейвърли. Той е предан на господаря си и е готов да изпълнява безпрекословно заповедите му. В случая са замесени трима: Уейвърли, Тредуел и някой приятел на Уейвърли. Това е грешката на полицията: не са направили достатъчно разследване на човека, който е шофирал сивата кола с другото дете в нея. Той е бил третият човек. Взема дете от едно близко село, момченце с руси къдрици. Влиза с колата си през източния вход и излиза през южния точно в подходящия момент, като маха с ръка и вика. Не могат да видят лицето му, нито номера на колата, естествено не могат да видят и лицето на детето. После той оставя лъжлива следа към Лондон. В това време Тредуел е изпълнил ролята си, като е уредил предаването на пакета и бележката от

съмнителен на вид човек. Господарят му може да му осигури алиби, в случай че — което е невероятно — човекът го разпозна въпреки фалшивите мустаци, които е носел. Що се отнася до мистър Уейвърли, щом навън се вдига врява и инспекторът изскача, той бързо натиква детето в свещеническото скривалище и го извежда навън. По-късно през деня, когато инспекторът си отива и мис Колинс я няма, лесно може да го откара с колата си на някакво безопасно място.

— Ами кучето? — попитах аз. — И лъжата на мис Колинс?

— Това беше малка шега от моя страна. Аз я запитах има ли в къщата кученца и тя отрече — но несъмнено е имало няколко в... детската стая! Мистър Уейвърли е сложил няколко такива играчки в свещеническото скривалище. Джони да се забавлява и да мирува.

— Мосю Поаро. — Мистър Уейвърли влезе в стаята. — Открихте ли нещо? Имате ли някакво указание, къде е отведено момчето?

Поаро му подаде един лист.

— Ето адреса.

— Но това е празен лист.

— Защото чакам вие да ми го напишете.

— Какво, дявол да го... — Лицето на мистър Уейвърли поморавя.

— Аз знам всичко, мосю. Давам ви двацет и четири часа да върнете момчето. С вашата находчивост вие ще съумееете да обясните неговото появяване. Иначе мисис Уейвърли ще бъде уведомена за точното развитие на събитията.

Мистър Уейвърли се тръшна на един стол и закри лицето си с ръце.

— Той е при старата ми дейка, на десет мили оттук. Щастлив е и се грижат добре за него.

— Не се и съмнявам в това. Ако не вярвах, че сте по сърце добър баща, нямаше да ви дам такъв шанс.

— Скандалът...

— Точно така. Името ви е старо и уважавано. Не го компрометируйте пак. Лека нощ, мистър Уейвърли. Аха, да не забравя, ще ви дам един съвет. Винаги премитайте ъглите!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.